

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

33. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

18. SRPNA 2024

Z obsahu:

O mírnosti

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 17. dubna 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě

- strana 2 -

Život Boží

Bratr Amadeus

- strana 3 -

Svatý Jan Wall

Libor Rösner

- strana 4 -

Výročí 25 let hnutí FATYM v Jeníkově

- strana 5 -

Ježíš uzdravil

naše dítě

- strana 6 -

Prorok srdce -

sv. Jan Eudes

- strana 8 -

Mše svatého

Otce Pia (1)

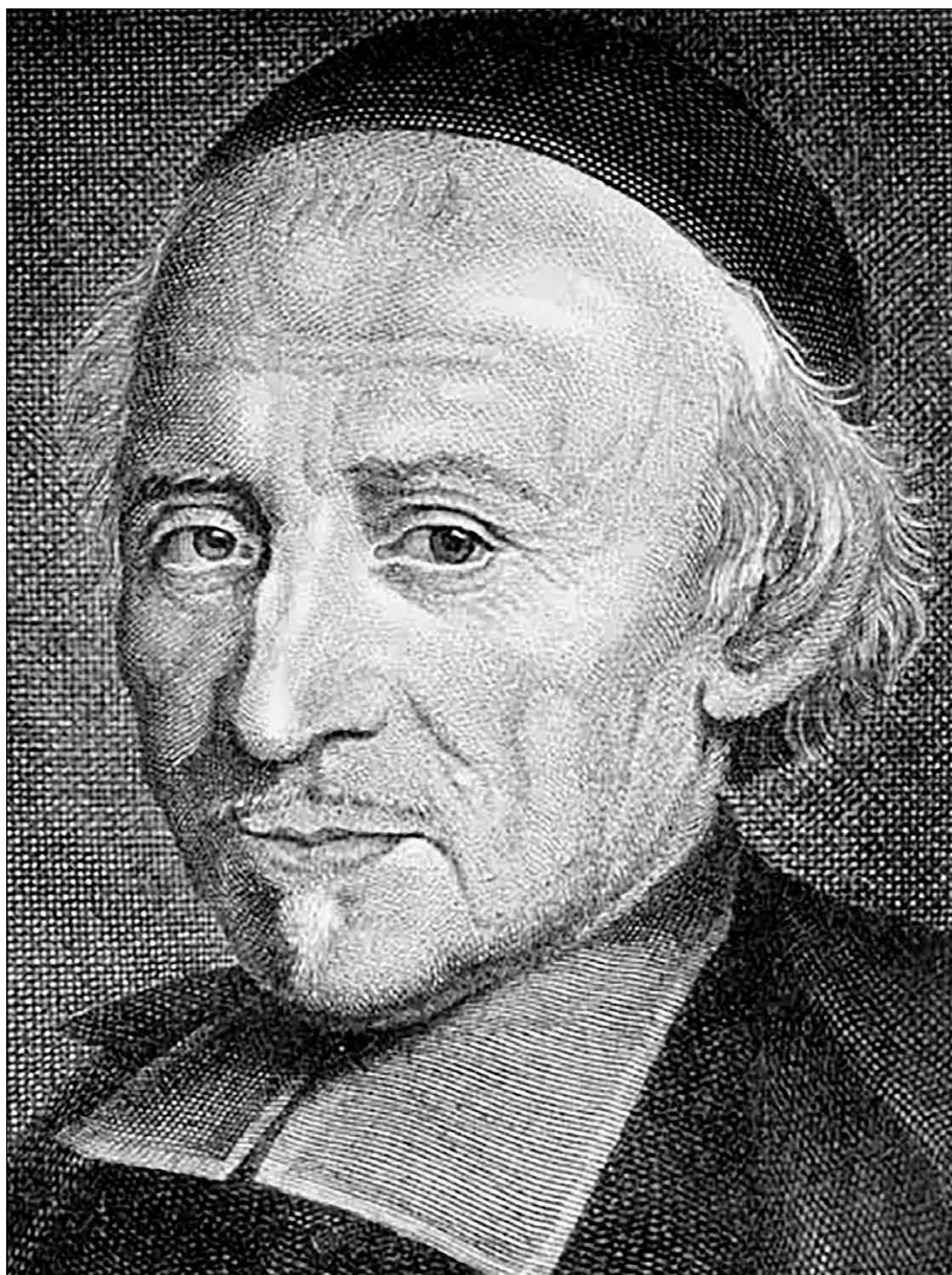
- strana 9 -

Heřman Josef

(44 - dokončení)

Wilhelm Hünermann

- strana 12 -

Sv. Jan Eudes (1601-1680), zakladatel kongregace eudistů a kongregace sester od Dobrého Pastýře

O mírnosti

Katecheze papeže Františka při generální audienci
17. dubna 2024, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes budu mluvit o čtvrté a poslední z kardinálních ctností: mírnosti. Tato ctnost má s ostatními třemi společnou historii, která sahá daleko do minulosti a nepatří jen křesťanům. Pro Řeky bylo praktikování ctností zaměřeno na dosažení štěstí. Filosof Aristoteles napsal svůj nejdůležitější traktát o etice a adresoval jej svému synovi Nikomachovi,

aby ho poučil o umění žít. Čím to je, že všichni usilujeme o štěstí, a přesto ho tak málo lidí dosahuje? To je otázka. Aby na ni Aristoteles odpověděl, zabývá se tématem ctností, mezi nimiž má přední místo *enkráteia*, tj. mírnost či střídmost. Tento řecký termín doslova znamená „moc nad sebou samým“. Mírnost je moc nad sebou samým. Tato ctnost je tedy schopností sebeovládání, uměním nenechat se

ovládnout vzpurnými vášněmi, udělat pořádek v tom, co Manzoni nazývá „změň lidského srdce“.

Katechismus katolické církve nám říká, že „mírnost je mravní ctnost, která zmírňuje přitažlivost rozkoši a dává člověku schopnost vyrovnaně užívat stvořená dobra“. „Zabezpečuje,“ pokračuje katechismus, „vládu vůle nad pudy a udržuje touhy v mezích počestnosti. Mírná osoba zaměřuje své smyslové tužby k dobru, uchovává si zdravou rozvážnost, nejedná podle svého pudu a nenásleduje ... vášně svého srdce.“ (č. 1809)

Pokračování na str. 13

Moudrost srdce – člověk aby ji v dnešním světě pohledal! Jakkoliv můžeme moudrost srdce chápat různými způsoby, žijeme-li v blízkosti Boží, lze ji kupříkladu shrnout i následovně: naprostá důvěra v Boha, modlitba, oběť, spása. Zdánlivě takto nic nového, ale vzato do důsledků: Kolik známe lidí, že žijí uvedené skutečnosti vpravdě heroickým způsobem, tak jako je žili svatí?

Právě u svatých vidíme, jak rozdílnost heroicky žité lásky k Pánu oproti běžnému standardu způsobuje také rozdíly ve výsledcích úsilí o spásu lidských duší, o svatost života. Někdo by jim snad mohl i tiše závidět, protože se sám necítí být tak dokonalý jako oni, ba ani povolán k vyvinutí podobného úsilí o takovou svatost. Je však známo, že každý je povolán k této svatosti, i když ne všichni jí zde na zemi dosáhnou, a jejich duše pak musí podstoupit na věčnosti dokonalou očistu, aby mohla dojít spásy. A to je právě ona moudrost srdce, které ví, jak je důležité žít naplno v Boží přítomnosti a v důvěře v jeho moc, neklesat na mysli ani v nejtěžších chvílích života, jež jsou jen zkouškou víry – třeba i tvrdou –, kterou Bůh dopouští k jejímu posílení a růstu.

Naprostá důvěra v Boha přináší mnohdy až neuvěřitelné nadpřirozené ovoce, jakým je třeba uzdravení

těla. O tom svědčí manželé, kterým Bůh uzdravil jejich dceru Marušku. (str. 6-7) Všimněme si, s jakou důvěrou v Boží moc se pohroužili spolu s početným zástupem dalších lidí do modlitebního tažení za uzdravení své dcery. Jistě to byla od všech i nemalá oběť, kterou Bůh přijal, a zázračně Marušku uzdravil. A podle závěru svědectví nepochybně všichni byli povzbuzeni na cestě spásy, čímž se projevila nejen moc, ale také moudrost Boží...

U koho jiného očekávat moudrost srdce, když ne u osob Bohu zasvěcených, především pak u kněží? Tato moudrost u sv. Jana Eudese vyvěrala z úcty k Srdci Ježíšovu a Srdci Mariinu. (str. 8) Proto nepřekvapí ani jeho slova o kněžích, aby si byli vědomi své moci, kterou mají od Boha, a aby této moci využívali skrze žehnání, jež bere démonům jejich moc nad člověkem a posílá je do propasti.

Nakonec ještě pár slov o oběti. Svatý Jan Wall byl umučen pro víru v Krista. (str. 4-5) Podle svých posledních slov obětoval svůj život „na smír za své hříchy a za zdar katolické věci“. To je lidsky viděno typická oběť života, která však není jediným způsobem, jak trpět spolu s Božským Spasitelem. Trpět a přinášet oběti za spásu druhých

Editorial

lidí i svou lze zjevně, tělesně, i skrytě, uvnitř duše, duchovně. Svatý Otec Pio je toho zářným příkladem, zvláště pak máme snad každý v podvědomí jeho opravdu mystické prožívání Nejsvětější oběti mše svaté. (str. 9-11) Přijetí tak náročného daru nebylo samo sebou, předcházela tomu moudrost srdce, a to ve všech skutečnostech (viz začátek našeho textu). Jestliže se máme poučit z jeho moudrosti srdce, z jeho daru sebeobětovné lásky, pak přijměme jako výzvu pro náš život slova, kterými vysvětloval své utrpení při hlavní části mše svaté – proměňování: „Ty nepřemýšlíš o otřeseném tajemství? Bůh – oběť za naše viny!“ Bez této oběti by nebylo naší spásy...

Máme se opět nad čím zamyslet a máme o co Pána Boha prosit: o moudrost srdce. Prosme o ni spolu s Pannou Marií a našimi svatými patrony, s naším andělem strážným, v Duchu Svatém. A také je moudré: neprosit sám, ale přizvat i své blízké a prosit spolu a vzájemně jeden za druhého. Sílu takové modlitební zteče z lásky vidíme v případě Marušky. A ať už bude Boží vůle v našem případě jakákoliv, vždy mějme na paměti, že On nejlépe ví, co je pro spásu duše naší i ostatních nejlepší. Není to sice myšlenka nová, ale bezpochyby je stále navýsost aktuální...

Daniel Dehner

Velká Ježíšova katecheze o Eucharistii, která navazuje na záračné nasycení, ještě stále pokračuje. Vrať se tedy do Kafarnaá a cestou pros Ducha Svatého, aby připravil tvé srdce na přijetí daru. Jsou to slova života a mají ti přiblížit samé jádro velkého Ježíšova tajemství. Vzbud' bezvýhradnou důvěru v Pána, abys dokázal setrvat ve víře, i kdyby se ti Ježíšova slova zdála nepochopitelná, či dokonce tvrdá.

Už z toho, s jakou vytrvalostí a trpělivostí Ježíš opakuje a vysvětluje příslib svého největšího daru, Chleba života, a to i přes nepochopení, a dokonce zjevnou nepřítel svých posluchačů, můžeš usoudit, jak velice mu na něm záleží.

Nárok na věčný život v Bohu, který člověk svou neposlušností ztratil, chce Syn Boží svou dobrovolnou obětí nejen obnovit, ale dokonce zaručit podivuhodným způsobem, ve kterém se nejvyšší měrou projeví a uplatní nekonečná Boží láska i Boží moc. Tuto záruku budoucí slávy⁽¹⁾ chce Ježíš osobně a viditelně nabídnout každému z nás. Chceš-li si uchovat tělesný život, sytíš své tělo pokrmem. Ale tento pozemský život nevstoupí do věčnosti. Abys mohl *spatřit Boží království, musíš se narodit znovu, z vody a z Ducha Svatého*⁽²⁾. Tento tvůj druhý život, život tvé duše, na rozdíl od tělesného života nemá jen dočasné a omezené trvání, nýbrž je určen k tomu, aby přešel do věčnosti v nebi. I pro tento život potřebuješ pokrm, který přichází odtamtud, protože *sestoupil z nebe. Je to Chléb živý, je to sám Boží Syn, který poslušně sestupuje na zem, aby jako pšeničné zrno padl do země, zemřel a přinesl užitek*⁽³⁾.

Je vůbec možné domyslet hloubku a šířku této božsky tak přestědré, ba nebláznivější vynalézavosti? Bůh se chce vydat za život člověka tak důsledně, že se nakonec vydá člověku jako Chléb života. *Ten, jehož vlastní učedník na smrt vydává biřicům, sebe za pokrm vydává svým učedníkům.*⁽⁴⁾ Dříve než se kterýkoliv člověk zasvěti Bohu, Bůh pojal úmysl, že se zcela zasvěti člověku, a to nikoliv jako odměna za jeho věrnost, ale právě proto, že se od svého Boha odvrátil, neuposlechl ho a sám se chtěl postavit na jeho místo. Všechny obrazy a podobenství jsou jen slabým náznakem skutečné podstaty toho, co Bůh chystá pro své pozemské tvo-

Život Boží

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Kdo jí mé Tělo,
zůstává ve mně a já v něm.*

ry. Židé se oprávněně s údivem ptají: *Jak nám může ten člověk dát jíst své tělo? Co je vlastně větší zázrak – to, že nám dává sám sebe, nebo způsob, jakým uskutečňuje, aby se z tohoto Pokrmu mohlo dostat každému člověku?*

Ať to chápeš, nebo ne, nic to nemění na skutečnosti, že božský Pokrm je pro tvůj věčný život nezbytností. Tento božský řád lásky pokládá Ježíš za tak závazný, že neváhá pro něj podstoupit ta nejvyšší rizika: nepochopení, odmítnutí u současníků i riziko znevažování a zneuctívání u budoucích. Jak vidíš, jeho posluchači nemají ani tolik trpělivosti a tolik důvěry, aby s pokorou přijali z úst Mesiáše, co jim zatím připadá nepochopitelné; a budoucí nebudou mít vždy tolik víry a pokorné úcty, aby pod skromnými způsoby nepřestávali vidět celou vznešenost skutečné přítomnosti nekonečného Boha, který se z pouhé lásky bezvýhradně daruje jako Chléb života. A konečně je tu i riziko, že na světě, za který dal Ježíš na kříži v oběť své tělo, bude daleko více těch, kterým se jeho božského Pokrmu nedostane, než těch, kteří jím k oslavě Boha a svému věčnému užítku nasytí svou duši.

Stejně jako tajemství jeho božského Chleba i sám charakter a hodnota života, který chce Ježíš žít svým svátostným pokrmem, se vymyká lidským představám. Uvědom si, že velikost a důstojnost božského života v tobě odpovídá vznešenosti onoho jediného pokrmu, který jej může nasytit. O jakém životě tu Boží Syn mluví? Skrze tento Chléb, který ti Ježíš dává, může zůstávat v tobě a ty v něm. Co to znamená – zůstávat v Ježíši? Tvůj Spasitel neváhá srovnávat toto tvé přebývání v Bohu se svým vlastním věčným životem v Otci. Tvůj život se tedy od věčnosti rodí v Božím Synu spolu s jeho životem, který se od věčnosti rodí v Otci. S eucharistickým pokrmem přijímáš věčný plán božského soužití, aby se v tobě uskutečnilo v Kristu. Všechno to, co pro nás Je-

Liturgická čtení

1. čtení – Př 9,1-6

Moudrost si zbudovala palác, opřela jej o sedm sloupů. Pobila dobytek, smísila víno, připravila také svůj stůl. Poslala své služebnice volat z vyvýšenin města: Kdo je nezkušený, ať sem přijde, kdo je bez rozvahy, toho chci učít. Pojďte, můj pokrm jezte, víno mnou nalité pijte! Nechte dětinství, a budete žít, po cestě poznání chod'te!

2. čtení – Ef 5,15-20

Dávejte dobrý pozor, bratři, jak se máte chovat, ne jako nemoudří, ale jako moudří; dobře využívejte času, protože žijeme ve zlých dobách. Nechovejte se tedy nerozumně, ale mějte na mysli, co je vůle Páně. Neopíjejte se vínem, vede to jen k výstřednostem, ale dejte se naplnit Duchem. Když mezi sebou mluvíte, (užívejte slov) ze žalmů, chvalozpěvů a duchovních písní; ze srdce zpívejte a hřejte Pánu. Děkujte stále Bohu Otci za všechno ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

Dokončení na str. 4

žíš podle tohoto plánu vykonal uprostřed lidských dějin, když sestoupil a přijal lidské tělo, to všechno vložil do tajemství Eucharistie. Na tom všem však mohou získat účast jen ti, kteří **uvěří**, protože není jiného způsobu, jak se v omezené a narušené lidské přirozenosti vyrovnat s nekonečným darem nekonečného božského života. Uvěřit znamená radostně a pokorně přijímat a vyznávat, že Pánem sdílená skutečnost nekonečně přesahuje všechno, s čím se může vyrovnat tvůj rozum, že dar Chleba, kterým tě Bůh sytí, je nekonečně větší, než za jaký jsi schopen děkovat, že láska, která se ti zjevuje a daruje, je nekonečně větší, než jakou můžeš opětovat. Co ti zbývá? Nepřestávej volat:

Ustavičně chci velebit Pána, ať to slyší pokorní a radují se.⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Zpěv *O sacrum convivium*;

⁽²⁾ srov. Jan 3,5; ⁽³⁾ srov. Jan 12,24;

⁽⁴⁾ hymnus *Verbum supremum prodiens*;

⁽⁵⁾ srov. Ž 34,2-3.

Svatý Jan Wall

Žil v době, kdy už Anglie dávno nebyla katolická a kdy přihlásit se ke katolické církvi se rovnalo zločinu. On tak učinil s vědomím, co ho čeká... Dělal přitom čest svému jménu (wall = zed') a jako neprostupná stěna odolal všem útokům nepřátel pravé víry.

Malá obec Whittingham nedaleko Prestonu se může pyšnit tím, že dala roku 1620 světu svätce. V době, kdy sv. Jan Wall umíral pro víru, se k němu ovšem dozajista nehlásila. Snad až na jeho rodinu, která se přes všechny represálie vůči katolíkům nikdy nevzdala katolického vyznání a zůstávala věrná Římu. Nešlo o rodinu ledajakou – otcova rodová linie (s modrou krví v žilách) sahala až do 11. století a rovněž matka měla šlechtický původ.

Když bylo Janovi 11 let, poslali jej rodiče na katolickou kolej v Douai v dnešní Francii, ježto na Ostrovech byly všechny katolické vzdělávací ústavy vinou zakázány majících původ na samotném trůnu uzavřeny. Kolej v Douai fungovala vlastně i jako kněžský seminář a pro anglické katolíky ji v roce 1569 založil pozdější kardinál William Allen. Měla skvělou úroveň a říkalo se jí „seminář mučedníků“, ježto se zde formovalo mnoho pozdějších martyrářů – vzpomeňme jen sv. Edmunda Campiona (*Světlo* 47/2023) či sv. Cuthberta Mayna.

V roce 1641 zdědil Jan majetek v hrabství Norfolk, který mohl zajistit velmi slušné živobytí jemu i jeho potomkům po několika generacích. Jenže pozdější mučedník šel tam, kam ho volal Pán. Odešel do Říma, kde vstoupil do dalšího z anglických seminářů na kontinentu, nyní již zjevně proto, aby přijal tonsuru a kněžské svěcení. Protože však měli angličtí panovníci již více než sto let fungující perfektní síť špehů, vystupoval jako Jan Marshal.

Svätost kněžství přijal Jan Wall v roce 1645 a prakticky okamžitě byl vyslán na tajnou misi zpět do své domoviny. Tajnou proto, že v případě odhalení mohl počítat s jistou smrtí. Jako jiní jemu podobní mladí angličtí kněží, kteří vystupovali mimo hranice své vlasti a pak se do ní vraceli nasazovat životy pro získání zbloudilých ovcí zpět do Kristova ovčince, necouvl ani on před touto výzvou a na Ostrovy vyplul.

Pět let zde blahodárně působil, skryt slídilským zrakům špehů placených trůnem, než se v roce 1650 vrátil zpět do Douai, kde vstoupil do řádu menších bratří sv. Františka. O rok později složil v tamním klášteře sv. Bonaventury sliby a přijal řeholní jméno Jáchym od sv. Anny, načež se stal novicmistrem.

Tam setrval až do roku 1656, kdy opět přeplul kanál La Manche. Plných dvadvacet let v utajení sloužil mše, křtil, zpovídal, vyprovázel zemřelé na věčnost, duchovně vedl tajné katolíky. Opět vystupoval pod cizími jmény (Francis Webb, Johnson, Dorner), jednu dobu i jako učitel školy ve Worcesteru, kteréžto hrabství bylo spolu s hrabstvím Warwickshire jeho misijním územím. Musel se celou dobu skrývat u odvážných věřících, v jejichž domech byly vybudovány důmyslné skrýše. Jednou ho ukryl dokonce anglikán Thomas Millford. Jan na to zareagoval slovy: „Bude-li Pán chtít, abych zemřel pro víru, obětují svůj život za tvou duši.“

Jenže pak přišel rok 1672 a s ním vystoupení jistého Tita Oatese, kasajícího se, že odhalil spiknutí proti trůnu vedené jezuity. Tento bývalý anglikánský duchovní se tím mstil za vyloučení z jezuitského řádu, do něhož chtěl vstoupit. Ve svém udání si neváhal vymyslet, že jezuité usilují o králův život (a krále nahradit kato-

Vitrazové okno v Harvington Hall zobrazující mučedníka sv. Jana Walla slavicího mši svatou v tajné místnosti v tomto domě

líkem Jakubem) a ovládnout s pomocí Francouzů zemi a násilím v ní zavést katolickou víru. Nadto prý zamýšlejí vypálit londýnské City.

Král Karel II. tomu sice nevěřil, ovšem zkazka se dostala na veřejnost a „hlas ulice“ byl hodně silný. Využil toho parlament ve svém negativním postoji vůči Jakubovi i katolíkům. Rozpoutal se nový hon na katolíky, vedený se všemi negativními vášně-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Jan 6,51-58

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky a chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě ži-

vot. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“

Výročí 25 let hnutí FATYM v Jeníkově

mi, jež k tomu v dějinách vždy neodmyslitelně patřily. Jednou z jeho obětí se stal např. bl. Jan Gavan (viz *Světlo* 24/2018).

V první fázi byl Jan Wall vyhnán z Londýna a usadil se v Rushocku. Velmi záhy ho biřící chytili, přičemž šlo o nešťastnou souhru okolností. Do Rushocku se vydali vypátrat dlužníka a předvést ho před soud. Nemohli ho dopadnout, tak zatklí aspoň Jana, který jim přišel nešťastně do cesty, aby se nevraceli s prázdnou. Jan se dokázal obhájit, že není tím, za koho ho pokládají, měl nicméně podepsat před soudcem *Supremační akt* aneb *Zákon o svrchovanosti*. (Vydal ho v roce 1534 Jindřich VIII. a prohlásil se v něm za hlavu církve na Ostrovech. Již tehdy platilo, že kdo by jej odmítl podepsat, toho čekalo obvinění z velezrady a podle zákona s ním také bylo nakládáno.)

Odmítl, čímž prozradil, že je katolík. Byl tedy vsazen do vězení ve Worcesteru, a tam strávil ve velmi těžkých podmínkách následujících pět měsíců. Využil je k modlitbě, rozjímání a navrácení několika spoluvězňů do lůna katolické církve.

Před soudní tribunál předstoupil až v roce 1679 a čelil totožnému obvinění jako četní angličtí kněží před ním - z ilegálního opuštění země, přijetí kněžství, provádění zakázané pastorace a odmítnutí podepsání *Supremačního aktu*. Shrnutí do jednoho slova: velezrada. Soud ho shledal vinným ve všech bodech obžaloby a odsoudil k trestu smrti. „Bohu díky!“ zvolal Jan. „Bože, chraň krále! Prosím Boha Nejvyššího, aby požehnal Vaší výsosti a celé porotě!“ Nešlo o žádnou pózu, příležitost prolít krev pro Krista Ježíše považoval za nejvyšší vyznamenání. Proto jsou pravdivá rovněž tato jeho slova: „*Netrápila mě žádná osudová myšlenka. I tehdy jsem byl v duševním rozpoložení, v jakém budu, dá-li Pán, jednou provždy. Soudce a porotu považuji za nejlepší přátele, jaké jsem kdy v životě měl.*“

Ještě před vykonáním rozsudku byl přivezen do Londýna, kde se měl utkat se zkušenými hubiteli katolicismu Bedloem, Oatesem, Dugdalem a Pransem. Vniveč přišlo jejich úsilí udolat ho argumenty, jakož i zaplést ho do údajného spiknutí. Jejich nabídce vzdát se katolické víry v záměnu za záchranu života se Jan vysmál a řekl jim, že si nezachrání život za cenu pošpinění svého svědomí.

V neděli 28. července 2024 zavítal do farnosti Jeníkov apoštolský nuncius v České republice, Mons. Jude Thaddeus Okolo, aby spolu s místními obyvateli oslavil 25. výročí, kdy byla tato farnost adoptována hnutím FATYM. Při slavnostní mši svaté byl udílen také křest, obnoven manželský slib po období krize a byly požehnány výroční magnetky s logem i nová vitráž znázorňující Svatou rodinu.

Hnutí FATYM je katolická misijní iniciativa, která vznikla ve Znojmě a působí

především v regionu jižní Moravy. Toto hnutí se zaměřuje na obnovu a podporu farních komunit, především v oblastech, kde došlo k úbytku věřících nebo kde chybí kněží. Adoptování farnosti Jeníkov znamenalo, že se FATYM ujal duchovní správy této farnosti a začal zde organizovat různé náboženské, kulturní a společenské aktivity s cílem obnovit a posílit místní církevní život.

*Zdroj: Biskupství litoměřické
(Redakčně upraveno)*

Následovalo převezení do Worcesteru, kde Jan v nedalekém Redhillu podstoupil 22. srpna tehdejší nesmírně krutý způsob popravky aplikovaný na odsouzené vlastizrádce - nejprve byl pověšen, resp. přidušen, pak mu byly ještě zaživa

Harvington Hall je středověké panské sídlo s vodním příkopem ve vesničce Harvington, jihovýchodně od Kidderminsteru v anglickém hrabství Worcestershire. Sídlo je přístupné veřejnosti.

vyrvány z těla vnitřnosti a poté byl rozčtvrcen (smutně proslulé „hanged, drawn and quartered“). Pod šibenicí využil svého práva na poslední slova k této řeči: „*Svůj život obětují na smír za své hříchy a za zdar katolické věci. Prosím Boha, aby požehnal všem mým dobrodincům, přátelům a všem, o něž jsem se jakýmkoliv způsobem jako kněz staral nebo starat měl.*“ Janovi se dostalo před smrtí té milosti, že jej jeho spolubratr William Leveson vyzpovídal a podal mu svaté přijímání.

Wallovo rozčtvrcené tělo bylo pochováno na hřbitově sv. Osvalda ve Worcesteru. Katolíkům se podařilo zachránit jako relikvii jeho lebku a převést ji do Douai, kde ji mohli věřící uctívat v klášteře sv. Bonaventury, než ho lůza za Francouzské revoluce zdevastovala.

Jako jeden ze čtyřiceti mučedníků Anglie a Walesu byl Jan Wall papežem Piem XI. dne 15. prosince 1929 blahorečen a dne 25. října 1970 Pavlem VI. svatořečen.

Ježíš uzdravil naše dítě

Maruška ve čtvrté třídě vážně onemocněla. Bezvýhradná důvěra v Ježíše a Pannu Marii přivedla její rodiče k modlitebnímu tažení za její uzdravení. Bůh modlitby a oběti nespočtu věřících vyslyšel...

Naše manželství je velmi úzce spjato s Božím milosrdenstvím. Před 23 lety jsme uzavřeli svátost manželství v poznaňské farnosti Božího milosrdenství. Máme dceru Marušku, jejíž narození pro nás bylo opravdovým zázrakem a velkým darem od Pána Boha.

Nemoc

Maruščin život byl v ohrožení od samého počátku. Při vyšetření během těhotenství jsme od lékaře uslyšeli, že prakticky kdykoli může dojít k samovolnému potratu. Vroucně jsme Boha prosili o to, aby se o naše dítě postaral, a prosili jsme o modlitbu za naše dítě také přátelé a známé, krom jiných i bosé karmelitky z Borňého Sulinowa. Dcerka se narodila zdravá – bylo to v říjnu, v Týdnu Božího milosrdenství.

Maruška až do čtvrté třídy rostla a vyvíjela se zcela bez problémů. Potom se začala cítit divně. Bolelo ji břicho, neustále měla zvýšenou teplotu, ztrácela chuť k jídlu i síly, byla stále více apatičtější. Zašli jsme s ní k několika lékařům, avšak její stav se nelepšil.

Nakonec skončila v nemocnici na oddělení dětské gastroenterologie a metabolických nemocí. Ani tam však nedokázal

Maruščino narození pro nás bylo opravdovým zázrakem

nikdo její nemoc diagnostikovat a aplikovat náležitou léčbu. Mezitím jsme absolvovali sérii prohlídek v jedné soukromé nemocnici. Výsledky ukázaly na gastritidu žaludku, střev a dvanácterníku způsobenou zoonózou, tj. onemocněním přenosným ze zvířat na člověka.

Po několika týdnech pobytu v nemocnici byla Maruška, stále ještě nevyléčená, propuštěna domů. Nadále se necítila dobře, nejedla a celé dny trávila v posteli. Měsíc nato skončila opět v nemocnici. Nechali jsme tehdy sloužit devět mší svatých u hrobu sv. Jana Pavla II. s prosbou o světlo Ducha Svatého pro lékaře, za ochranu naší rodiny Pannou Marií a uzdravení naší dcerky. Denně jsme přicházeli do nemocniční kaple a modlili se korunku k Božímu milosrdenství, často společně s rodiči jiných nemocných dětí. Volali jsme k Duchu Svatému o pomoc...

Navázali jsme kontakt s uznávanou specialistkou v oboru zoonóz a tropických nemocí. Díky jejím závěrům mohla dcera konečně dostat optimální lék. Bez něho jí hrozila otrava krve, která často končí smrtí. Nemoc nicméně způsobila v dceřině organismu povážlivé škody. V důsledku dlouhodobých komplikací měla Maruška poškozený trávicí trakt, střevní klky a také hnisavé nádory. Byla vyčerpaná a vyhublá. Hrozila jí i ztráta svaloviny, neboť stále jen ležela.

Důvěra v Ježíše a Pannu Marii

Den po Maruščině návratu ze druhé hospitalizace jsme u nás doma z iniciativy přátel přivítali kopii obrazu Panny Marie Pompejské ze svatyně Svatosti Života [kostel se zvláštním statusem, určený pro nepřetržitou modlitbu za život v každé jeho fázi – pozn. překl.] farnosti Zvěstování Páně v poznaňském Edwardově. Zhotovení tohoto obrazu financovala a jako votivní dar za beatifikaci Jana Pavla II. kostelu věnovala jedna farnice. Lidé, kteří se před ním modlí, jsou zahrnuti mimořádnými milostmi.

Maruška

Vnímali jsme to jako výmluvné znamení a ještě téhož dne jsme se rozhodli začít modlit se za uzdravení naší dcery *Pompejskou nověnu*. Její zdravotní stav se totiž stále zhoršoval. Nic nejedla, poněvadž v důsledku poruchy přijímání potravy pociťovala silné bolesti břicha. Bakterie zasáhla dokonce i klouby. Dcera musela polykat velké množství léků – dostávala antibiotika, infuzi a umělou výživu.

Vyčerpávalo nás sledovat, jak Maruška trpí, jakož i vědomí, že jí nedokážeme pomoci. Plní rozpaků jsme namířili své kroky do adorační kaple v našem farním poutním kostele Božího milosrdenství. Před tváří Pána Ježíše, skrytého v Nejsvětější svátosti, jsme k němu v tichu svých srdcí volali, aby uzdravil naše dítě a pomohl nám snést toto trápení.

Ježíš dává znamení

Hned nazítří nám zatelefonovala neznámá žena, která nám nabídla, abychom s Maruškou přijeli k ní do Chojnic. Vyprávěla nám, že během včerejší adorace cítila pobídku, aby pomohla nemocné dívence. Ukázalo se, že je věřící, že je ve spojení s našimi přáteli a že pomáhá

lidem potýkajícím se s různými zdravotními potížemi. Rozhodli jsem se k ní zajet. Cestu jsme svěřili Panně Marii, protože jsme se obávali, že dcera v tak těžkém stavu, v jakém se nacházela, na ni hodně zkusí. V ten den se při mši svaté četla tato pasáž Markova evangelia: „Vzal ji za ruku a řekl: »Talitha kum«, což znamená: »Děvče, pravím ti, vstaň!« Tu děvče hned vstalo a chodilo; bylo jí dvanáct let. A zmocnil se jich úžas a zděšení. Ježíš jim přísně nařídil, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl, aby jí dali něco k jídlu.“ (Mk 5,41–43) Věřili jsme, že tato slova byla určena nám a že Ježíš chce naše dítě uzdravit.

Půst a stálá modlitba

Paní, k níž jsme přijeli, nám navrhla, abychom dali dohromady skupinu osob, které se zavážou žít o chlebu a vodě a také v odříkání a budou denně přicházet

Maruška dostávala umělou výživu

na mši svatou a adoraci. Okamžitě jsme začali jednat. Lidé, kteří se tohoto specifického postu zúčastnili (trval 40 dní a každý den se postil jiný člověk), se navíc zavázali pomodlit se denně růženec.

Modlili jsme se nadále *Pompejskou nověnu*, přičemž se k nám přidalo ještě několik členů naší rodiny. Na úmysl Maruščina uzdravení probíhaly noční adorace a bylo odslouženo asi padesát mší svatých. Svou modlitbou nás podporovali naši přátelé, příbuzní, kontemplativní řády, mimo jiné Kongregace sester služebnic Božího milosrdenství z Rybna, ale také úplně ne-

Pohyb představoval pro Marušku nepopsatelnou námahu – každý krok byl spojen s obrovskou bolestí

známí lidé. Počet modlících se po celou dobu navyšoval. Prosili jsme o přimluvu světce: P. Šarbela, P. Pia, s. Faustynu. To byla nefalšovaná modlitební zteč.

Uzdravující moc Eucharistie

Nedaleko našeho ubytování v Chojnicích stál kostel. Dříve jsme hodně čítávali o eucharistických zázracích. Věřili jsme, že pokud bude Maruška denně do svého srdce přijímat Pána Ježíše, tak se uzdraví. Každý den jsme ji přiváděli do kostela, aby mohla přistoupit ke svatému přijímání. Představovalo to pro Marušku nepopsatelnou námahu – každý krok byl spojen s obrovskou bolestí. Zanedlouho začala Maruška k naší velké radosti něco málo jíst a po návratu do Poznaně si již sama připravovala jednoduché pokrmy a chodila s námi na procházku. Po půl roce se zcela uzdravila. Ježíš uzdravil naše dítě! Děkujeme mu i jeho Matce, která naše modlitby předkládala svému Synovi.

Období Maruščiny nemoci bylo pro naši rodinu zkouškou víry. Učili jsem se tuto nevšední zkušenost svěřovat Bohu, doufali jsme, že nás z této situace vyvede. Utrpení našeho dítěte i to naše vlastní, spojené s důvěřivou a vytrvalou modlitbou, se stalo zdrojem milosti, posílilo nás a semklo. Modlitba a půst mají velikou sílu! Děkujeme všem, kteří se za naši dceru modlili, přijímali Eucharistii na úmysl jejího uzdravení, postili se a navštěvovali ji. Ona sama, navzdory svému nízkému věku, vědomě obětovala své utrpení za uzdravení jiných nemocných.

Dnes se Maruška raduje ze života, studuje a je členkou společenství *Poznanie Jezusa Młodych* [společenství charismatické obnovy zaměřující se na formaci mladých lidí – pozn. redakce], Společenství čistých srdcí, účastní se duchovních cvičení.

Tímto svědectvím vás chceme povzbudit k větší víře a důvěře, poněvadž zázraky a uzdravení se dějí! Je zapotřebí jenom čas a vytrvalost. Věřte v Boží moc, prohlubujte při modlitbě svůj vztah s Pánem Ježíšem a co možná nejčastěji ho přijímejte do svých srdcí! On vás uzdraví ze všech nemocí a zranění duše i těla!

Magda a Robert

*Z Trwajcie w miłości 1/2023 přeložil -Ir-
(Redakčně upraveno)*

Dnes je Maruška zdravá, studuje a je členkou mládežnických společenství

Prorok srdce – sv. Jan Eudes

„Člověk se dívá očima, Hospodin však hledí srdcem.“ (1 Sam 16,7)

Je to jeden z největších misionářů a nejúspěšnějších obnovitelů duchovního života v 17. století.

Narodil se 14. listopadu 1601 v Ri v Normandii a zemřel 19. srpna 1680 v Caen. V roce 1623 vstoupil do kongregace oratoriánů, kterou založil Pierre Bérulle (1575–1629). Bérullův princip *procítěné lásky* (Amour affectif) se stal úhelným kamenem Janova duchovního života i jeho kazatelské a spisovatelské činnosti. Roku 1625 přijal kněžské svěcení. V roce 1643 opustil oratoriány a založil „Kongregaci Ježíše a Marie“ (eudisty), jejímž posláním byla především výchova kněží v seminářích. Roku 1644 založil *Zbožné sdružení Panny Marie, láskyplného útočiště*, z něhož v roce 1835 ustavil kongregaci sester od Dobrého Pastýře.

Celý jeho život a všechno jeho působení byly hluboce mariánské. Ladame o něm říká, že byl *une existence mariale* – mariánská bytost. Tuto svou lásku předal také svým řeholním společností.

Již jeho rodiče jej jako dítě zasvětili Panně Marii, toto zasvěcení pak jako

mladý muž osobně obnovil. Pokládal se za „zasnoubeného“ Panně Marii. Byl to on, kdo mezi širokými masami věřících rozšířil úctu k Nejčistšímu Srdci Panny Marie. Pomáhali mu při tom benediktini, františkáni a několik biskupů. Tak s biskupským souhlasem v Autun 8. února 1648 poprvé slavil svátek Nejčistšího Srdce Panny Marie s vlastním mešním textem a vlastním oficiem (denní modlitbou církve). Kardinálský legát L. de Vendôme roku 1668 liturgii schválil, ale definitivně se prosadila v celé církvi až v roce 1944 (!). Svatý Jan Eudes prosadil také svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, poprvé 20. října 1672. Svatý Pius X. jej při blahořečení roku 1909 nazval „otcem, učitelem a apoštolem liturgické úcty Ježíšova Srdce“.

„Srdce“ je pro Jana Eudese nejdříve tělesným srdcem a principem života, pak duchovním srdcem jako symbolem niternosti a především lásky. Myslí při tom na „jiskru duše“, „špičku duše“ mystiků. A konečně je chápe jako Božské Srdce, jako srdce Srdce Boha, který

Sv. Jan Eudes

žije v nás, zcela sjednocen s námi. Tyto úvahy jej vedly k tomu, že „ztotožňoval“ Srdce Ježíšovo a Mariino. Obě tato Srdce jsou vnitřně spojena, jsou jedno. Kdo řekne Srdce Mariino, říká současně Srdce Ježíšovo. Kdo uctívá Srdce Mariino, uctívá i Srdce Ježíšovo: její Srdce je dokonalým obrazem Srdce Ježíšova. Později však dospěl k názoru, že tato duchovní jednota by mohla uvádět v omyl a být zaměňována za fyzickou jednotu. Proto se zasazoval o oddělenou úctu a samostatné svátky obou Srdcí. Pokládá však Pannu Marii za cestu a vůdkyni k Srdci Ježíšovu: skrze Srdce Mariino k Srdci Ježíšovu. To dnes vede ctitele k úctě „spojených Srdcí“.

V jeho úctě k Božskému Srdci, především pokud jde o „Ježíšovo Srdce a Eucharistii“, jsou evidentní a výrazné paralely k úctě, s níž přišla sv. Marie Markéta Alacoque (1647–1690) jako ovocem „soukromých“ zjevení v letech 1673–1675.

Jan Eudes byl blahořečen roku 1909 a svatořečen roku 1925. Prosme tohoto světce o jeho svátku (19. srpna), aby nám vyprosil lidové misionáře kněze a biskupy podle svého vzoru a srdce!

Prameny: *Marienlexikon, St. Ottilien 1989. – Schneider, O.: Der Prophet des Herzens, 1947*

Sestavil -lš- (Redakčně upraveno)

SV. JAN EUDES O KNĚŽÍCH

Kdyby kněží věděli, jakou moc má kněžské povolání, více by žehnali.

*Zvedne-li se zbožně jen jediná ruka k požehnání,
démoni se touto silou řítí do propasti.*

Když několikrát žehná, o kolik je jich méně v ovzduší!

*Několikrát jsem zdůrazňoval kněžím, že musí více žehnat,
aby bylo lidstvo od satana osvobozeno.*

*Kdyby mi dal Bůh na tomto světě už jen jediný den života,
nechal bych kněze žehnat, až by jim ruce umdlely, ochrnuly, zchromly,
aby byl svět zachráněn od ďábelských rot. Proto ať žehnají, jak často mohou!*

*Jako nemohu vylíčit velikost Neposkrvněné,
tak nemohu vylíčit velikost Božího požehnání.
Kdyby nad městem dlela kněžská požehnání, buďte ujištěni,
že tam nenajde zlý duch místa.*

*Kněží si nejsou vědomi, jakou mají moc. Ať tuto moc a sílu vykonávají!
Ať se toto poselství o moci a síle kněžského požehnání
dostane všude tam, kde žije kněz podle Srdce Ježíšova!*

Mše svatého Otce Pia (1)

V roce 1972 přednášel v Udine kapucín P. Tarcisio, duchovní syn Otce Pia (1887-1968), na téma „Mše svatá P. Pia“. Jeho výklad se opíral o poznatky, které mu svatý Otec Pio odhaloval „kousek po kousku“. Přednášku pak vydalo nakladatelství La Casa Sollievo della Sofferenza v San Giovanni Rotondo, kde je možno ji zakoupit v italském originálu. Přinášíme výňatky z této publikace, které nám přiblíží nejen způsob, jakým P. Pio, trvale nesoucí živé rány ukřižovaného Ježíše, prožíval oběť mše svaté, ale především nám dávají nahlédnout do samé podstaty Nejsvětější eucharistické oběti.

Získat všechna tato vyznání P. Pia nebylo vždy snadné, proto se nám některé otázky P. Tarcisia mohou zdát až nepřijemně neodbytné. Ale díky nim se nám dostává takových poznatků, které by si jinak P. Pio odnesl s sebou do hrobu.

Vstupní obřady a liturgie slova

„Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“ – již tato slova říkal se zlomeným hlasem, aby tak zabránil nebo potlačil vzlykání, kterému se ovšem nemohl zcela vyhnout. Jeho „mea culpa“ bylo doprovázeno temnými a tvrdými údery pěstí do hrudi, když před společenstvím bratří vyznával, že je největším hříšníkem světa.

Berete, otče, při Božské oběti na sebe naše viny?

O. Pio: Jiná možnost ani není. To přece patří k podstatě Božské oběti.

Pán vás tedy pokládá za hříšníka?

O. Pio: To já nevím, ale bojím se, že je tomu tak.

Když přistoupil k oltáři, dosud sepnuté ruce opřel o oltářní desku, hluboce se sklonil a dlouho setrval v této poloze.

Viděl jsem, jak se chvějete, když vystupujete po stupních k oltáři. Proč? Čím jste musel trpět?

O. Pio: To není pro to, co mám vytrpět, ale pro to, co mám obětovat.

Co Otec Pio při slavení mše svaté přináší, patří k tomu, co trpí. Utrpení, které dosahuje krajní meze, k níž může dospět lidská bytost, je schopno připravit svou oběť k úplnému holokaustu. Není nic, co by Otec Pio neprotrpěl, protože se zcela nabídl za oběť.

V kterou denní dobu nejvíce trpíte, otče?

O. Pio: Při slavení mše svaté.

Trpíte také během dne tím, co vám dává Ježíš vytrpět v průběhu mše svaté?

O. Pio: To by tak ještě scházelo! A jak bych pak mohl pracovat? Jak bych mohl vykonávat svůj úřad?

Boží dobrota byla nekonečně moudrá, když nám ukázala, jak bolestné bylo sebeodevzdání stigmatizovaného z Gargana u oltáře. Církev ožívá radostí z velkého daru, kterým ji Pán obdaril. A tvorové jsou na druhé straně povoláni, aby oslavili Boha, který svůj lid takovým způsobem navštěvuje.

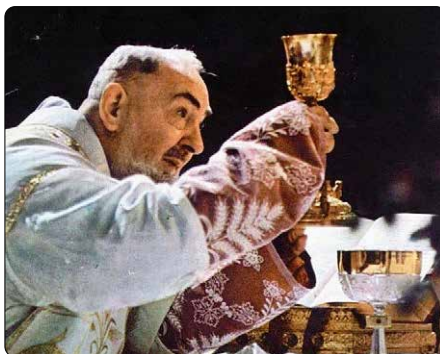
P. Pio přistupoval k oltáři i s diadémem trnové koruny na hlavě, bez kterého by, jak říkával, sebeobětování nebylo dokonalé. Během celé mše svaté byl vystaven obzvláštnímu utrpení, jaké v dějinách vyvolených duší nacházíme dodnes pouze u něho.

V kterém okamžiku Božské oběti trpíte nejvíce?

O. Pio: Trpím ustavičně a v rostoucí míře.

A v kterém okamžiku nejvíce?

O. Pio: Od proměňování do svatého přijímání.

Ve kterém okamžiku mše svaté prožíváte bičování?

O. Pio: Od začátku až do konce, nejvíce při proměňování.

Jsou hroty trnové koruny a rány bičování při mši svaté reálné?

O. Pio: Co tím chceš říct? Je jisté, že účinky jsou stejné.

Tímto způsobem se tento něžný a trpělivý Ježíš beránek připravuje na to, aby spolu s Trpítelem na Golgotě přinesl nebeskému Otci svůj život v oběť za hříchy a za hříšníky. Tím, že odevzdává svůj život až k smrti, stává se Boží služebník skrze oběť přímlycem za hříšníky.

Není snadné vyjádřit, s jakou zkroutěností přednášel epistolu a evangelium. Boží slovo se dotýkalo jeho srdce tak velice, že některá místa mohl vyslovit jen v slzách.

Dnes ráno vám při četbě příběhu, jak Ezau prodal prvorozenství, vstoupily slzy do očí...

O. Pio: A tobě se zdá, že je to maličkost, když si neceníme Božích darů?

A proč jste plakal při evangeliu, když jste přešel ke slovům: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev...“?

O. Pio: Plač spolu se mnou z něžné lásky!

Proč pláčete skoro pokaždé, když během mše svaté hlásáte evangelium?

O. Pio: Ty to pokládáš za maličkost, že Bůh hovoří se svým tvorem? Že tvořové mu odporují? Že jej stále zraňují svou nevděčností a nevírou?

Eucharistická liturgie a závěrečné obřady

Druhá část mše svaté nachází v Otcí Piovi liturgu velkého stylu. Ukřižovaný z Golgoty skrze tohoto mimořádného služebníka strašnou tragédií na Kalvárii takřka viditelně, ano tělesně zpřítomňuje, a to v souladu s tím, že jeden z tvorů se stal účinným Kristovým znamením. V průběhu dějin svátostného znamení v dosavadním dvoutisíciletém trvání církve je stigmatizovaný z Gargana zatím jediným služebníkem, který v průběhu oltářního tajemství, pokud je to možné, vyjadřuje svým tělem Ukřižovaného.

Je vaše mše, otče, krvavou obětí?

O. Pio: To je hereze.

Nikoliv, já chci jen říct, že Ježíšova oběť je nekrvavá. Ale vaše účast na celém umučení je přece krvavá. Myslím se?

O. Pio: Tentokrát se nemýlíš. Snad máš pravdu.

Kdo odchytává vaši krev v průběhu mše svaté?

O. Pio: Nikdo.

Obětování poskytovalo druhou příležitost, kdy Otec Pio setrval delší dobu bez pohybu. To byl převládající rys jeho mše. Jakoby přikován tajemnou mocí, se slzami v očích plných lásky upřenými stále

na oltář, zůstával otec s chlebem a vínem mnoho minut bez pohybu jako zkamenělý.

Proč pláčete během obětování?

O. Pio: Ty chceš odhalit mé tajemství? V tomto okamžiku se duše zcela osvobozuje ode všech profánních věcí.

Pán odděloval svého služebníka od okolního světa tak dokonale, že byl zcela netečný vůči všemu, co se kolem něho odehrávalo profánního.

Během vaší mše svaté působili lidé trochu hluku!...

O. Pio: Kdybys byl na Kalvárii, slyšel bys řev, rouhání, křik, hrozby! Tam panuje pravá vřava!

Hluk v kostele vás neruší?

O. Pio: Absolutně ne.

Toto oddělení však vůbec neznamenal pro Otce Pia oddělení od těch, kteří byli kolem, aby se účastnili jeho mše svaté. Vnitřní úplné a dokonalé spojení s Bohem, které má za následek oddělení duše od všech profánních prvků, vytváří Otcí Piovi nadlidskou možnost, aby řadu duší, které tvořily věnec kolem jeho oltáře, vnímal zcela jednotlivě.

Jsou všechny duše, které se účastní vaší mše, přítomny ve vašem duchu?

O. Pio: Můj synu, vidím je všechny na oltáři jako v zrcadle.

Se všemi svými syny a dcerami se odebírá kněz spolu s Ježíšem k Božské oběti.

Láska, se kterou sám sebe nabízí jako obětní dar, je zcela patrná z jeho rozechvělé tváře. Stigmatizovaný světec zpřítomňuje mezi vzdechy a slzami nepopsatelnou křeč Božské tragédie na Kalvárii tak životným způsobem, že během proměňování se ukazuje krvavé mučednictví ukřižovaného Ježíše s jeho probodeným bokem.

Proč trpíte, otče, tolik během proměňování?

O. Pio: Jsi dotěrný... Protože zde se odehrává skutečně nové a zázračné zničení a znovustvoření. Tajemství velkého Krále není možno zjevit bez toho, že by bylo profanováno. Proč trpím? Chtěl bych prolévat nejen slzy, ale celé proudy slz. Ty nepřemýšlíš o otřesném tajemství? Bůh – oběť za naše viny! (...) A na druhé straně my, kteří jsme jeho katané.

Otřesné tajemství proměňování zahrnuje poslední hodiny, když týž Ježíš visel na kříži. Ukřižovaný z Gargana prožívá nyní u oltáře jeden za druhým poslední okamžiky Ukřižovaného na Golgotě. Stačí jen mít před očima, co nám evangelium o Ježíšovi vypráví.

Především je to prolog ukřižování.

Trpíte, otče, také trpkostí octa?

O. Pio: Ano, a velmi často.

Když okusil octa, svěřuje nám trpělivý syn sv. Františka, jak je křižován na oltáři.

Vy jste na oltáři pověšen jako Ježíš na Kalvárii?

O. Pio: A ty se ještě ptáš?

A jak se držíte vzpřímený?

O. Pio: A jak se držel Ježíš na Kalvárii vzpřímený?

Srážejí katané Ježíše na kříž, aby ho přibíli hřeby?

O. Pio: To se rozumí samo sebou.

I vám vrážejí hřeby?

O. Pio: A jak!

I vás srážejí na kříž?

O. Pio: Ano, ale já se nemusím bát.

Božský Mistr trůnící na kříži vyslovil poslední slova, aby před tváří nebe a ze-

mě slavnostně vyhlásil závět' své milosrdné lásky.

Otče, modlíte se během mše svaté také sedm slov, která Ježíš vyslovil na kříži?

O. Pio: Ano, modlím se je, já nejnehodnější.

A komu říkáte: „Ženo, to je tvůj syn!“?

O. Pio: Říkám to Ji: „To jsou synové Tvého Syna.“

Trpíte také Ježíšovou žízní a opuštěností?

O. Pio: Ano.

Ve kterém okamžiku trpíte žízní a opuštěností?

O. Pio: Po proměňování.

Až do kterého momentu trpíte žízní a opuštěností?

O. Pio: Zpravidla až do přijímání.

Po čem žízněl Ježíš?

O. Pio: Po Božím království.

Stejná žízeň spalovala i duši Otce Pia. Byly to hodiny krajní vyprahlosti. Ani kapka útechy nikdy neuhasila planoucí srdce Otce Pia.

Řekl jste mi, že vám bylo stydno říct: „Marně jsem hledal někoho, aby mě potěšil.“ Proč?

O. Pio: Protože naše vlastní utrpení se před Ježíšovým utrpením zcela ztrácí, protože my jsme vlastně viníky.

Před kým se stydíte?

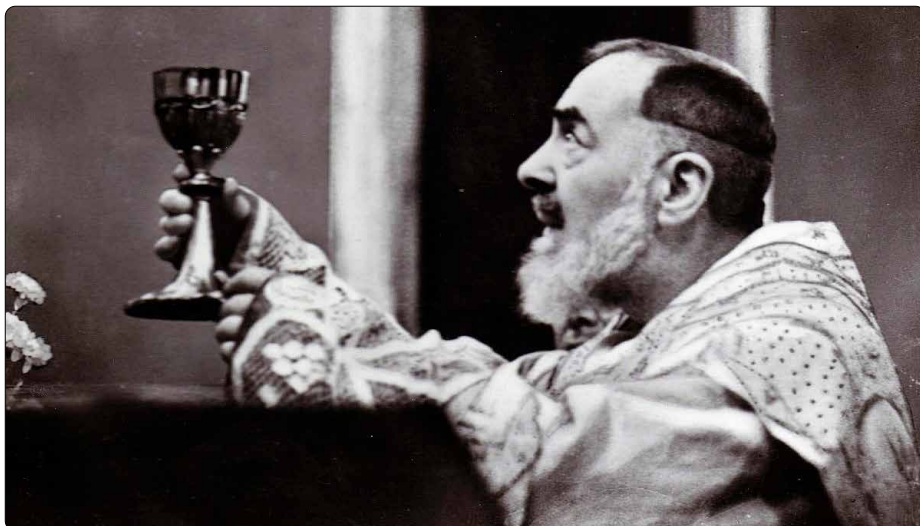
O. Pio: Před Bohem a před svým svědomím.

Neposilují vás andělé Páně nad oltářem, na kterém se přinášíte v obět'?

O. Pio: Ano, ale já je neslyším.

Když k vaší duši nesestupuje posila v průběhu Božské oběti a když trpíte jako Ježíš úplnou opuštěností, je pro vás naše přítomnost neúčinná?

O. Pio: Užitek je na vaší straně. Kdyby byla vaše přítomnost neúčinná, museli bychom za zbytečnou označit i přítomnost Panny, Jana a zbožných žen u nohou umírajícího Ježíše.

TRPĚT, TO JE NUTNOST!

Se srdcem plným lásky, vnitřně rozerván při pohledu na tak strašnou opuštěnost, nechtěl by Otec Pio zůstat nečinný. Žádal proto, aby mohl mít účast na tak palčivé bolesti.

Otče, proč nám nepostoupíte trochu ze svého utrpení?

O. Pio: Klenoty našeho Ženicha nelze nikomu rozdávat.

Povězte mi, co bych mohl udělat, abych vám ulehčil vaši Kalvárii?

O. Pio: Ulehčil? Pověz raději – posílit. Trpět, to je nutnost!

Ale to je bolestivé, být přítomen vašemu mučednictví, aniž by bylo možno vám pomoci.

O. Pio: Bohatství bolesti by muselo i tak zůstat. Pro Ježíše bylo jistě větší útechou, že měl Matku, která trpěla, než kdyby byla lhostejná.

Co dělala svatá Panna u nohou Ukřižovaného?

O. Pio: Trpěla při pohledu na utrpení svého Syna. Obětovala svůj žal a Ježíšovy bolesti nebeskému Otci za naši spásu.

Není divu, že bolest takového mučednictví, i když zachycovalo celou osobu, zabydla se zvláštní mírou na dvou místech osoby Otce Pia, aby zde ještě silněji rozvíjela své účinky.

Neptám se vás ze zvědavosti: Které rány vám působí obzvláště bolest?

O. Pio: Hlava a srdce.

Svaté přijímání tvořilo vrchol mše Otce Pia, nejvyšší okamžiky Ježíšova umučení.

Skloněn nad oltářní deskou, držel pevně v ruce kalich a v srdci Pána, a tak svatý mnich, jehož smysly byly zevně i uvnitř zcela zablokovány, setrval dlouho s Ježíšem, aniž přitom dbal na čas. Zeptali se Otce Pia:

Co je to svaté přijímání?

O. Pio: Představuje zcela vnitřní a extrémní milosrdenství. Pros také Ježíše, aby se ti dal smyslově pocítit.

Když Ježíš přichází, navštěvuje jenom duši?

O. Pio: Celou bytost.

Co dělá Ježíš při svatém přijímání?

O. Pio: Hledá rozkoš ve svém tvoru.

Je přijímání splnutím?

O. Pio: Je to úplné stavení. Tak jako se dvě svíce roztaví a prostoupí, že je není možno navzájem odlišit.

O co se máme pro vás modlit, když se spojujeme s Ježíšem ve svatém přijímání?

O. Pio: Abych mohl být druhým Ježíšem, zcela Ježíš, vždy Ježíš.

Dal jste mi na srozuměnou, že posvátné způsoby ve vás nezanimají, že ve vašich žilách proudí Ježíšova krev. Jste tedy živoucí monstrance.

O. Pio: To říkáte vy.

(Pokračování)

*Z UVK 3-4/2001 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Heřman Josef (44 - dokončení)

„Už nemohu déle čekat!“ hromoval slezský kníže, který těžce přecházel sem a tam po místnosti. Před ním stál jeden z jeho nejstarších vojevůdců. „Nemůžu čekat, až přijde český král. Tataři už vpadli do mé země. Pálí a plení celou zemi, znásilňují ženy, zabíjejí děti a starce. A vy říkáte, že mám čekat? Slezský kníže má nečinně přihlížet, když je jeho země pleněna?“

„Pane!“ odpověděl rytíř. „Víte, že to není zbabělost, která nás nutí čekat, ale je nás málo, nepřítel proti nám stojí s pětinásobnou přesilou.“

„Pak musí být Bůh na naší straně!“ odpověděl Jindřich, který měl přízvisko Zbožný. „Bůh nedopustí, aby naše oběť byla zbytečná.“

V tom okamžiku vstoupila do místnosti kněžna Hedvika, oděná v krásném vdovském šatě. Starý rytíř se jí hluboce uklonil a řekl:

„Vznešená kněžno, napomeňte svého syna k rozvážnosti. Musíme čekat, až nám český král přijde na pomoc se svým vojskem.“

Ale kněžna Hedvika, Jindřichova matka, řekla vážným hlasem:

„Přišly matky s dětmi v náručí, s pláčem mne prosily o pomoc. Já jsem jim pomoc slíbila.“ Pak se obrátila ke svému synovi a pokračovala: „Čiň, co je tvou povinností. Bůh bude s tebou!“

Jindřich Zbožný se obrátil na šedivého vojevůdce: „Zítra je den Zmrtvýchvstání Páně. Kdo se mnou chce jít do boje, ať se účastní mše a přijme Tělo Páně. Bude to pokrm na poslední cestu. A po velikonoční oběti vyrazíme!“

Oči starého muže zasvítily. Chytl ruku vládce a řekl: „Nerad jsem vám radil to, co mi rozum říkal. Ale nyní mám radost, že jste neposlechl mé rady. Bůh je se statečnými, můj kníže!“

„Ne, již nejsem váš kníže, rytíři, náš kníže je teď svatý Michael! Ať nesou před námi jeho korouhve, mohou kryt naše mrtvolky! Se svatým Michaellem pro Boha a říši!“

„Se svatým Michaellem pro Boha a říši!“ opakoval pevným hlasem vojevůdce. Pak rychlým krokem opustil hrad.

Nad Hovenem zvonily velikonoční zvony. Ale v jejich hlase nebyla žádná radost. Starost o umírajícího kněze svírala srdce, ale ještě více je tížila situace na východě.

„Vidím je jet!“ koktal mnich v horečce a namáhavě zachytil ruku otce Josefa, který po slavné mši svaté přišel do pokoje nemocného. „Vlají bílé pláště s černými kříži. Leskne se zbroj rytířů. Tam, vidíš, Josefe, vlají korouhve. Korouhve svatého Michaela. Tam, vidíš, jede v bílém premonstrát. Oběma rukama drží nad hlavou korouhev svatého Michaela!“ Oči starého mnicha plály horečkou. Najednou se napřímil a vykřikl: „Vilfríd! Vlajka!“ Pak opět klesl znaveně na lůžko.

Za jasného velikonočního rána jelo třicetitisícové vojsko – němečtí rytíři, mnoho dalších rytířů, sedláci i horalé. Všichni věděli, že jedou vstříc smrti. Ale tváře byly pevné a rozhodné při pohledu na horící vesnice v dálce.

V jedné skupině fríských osadníků jel Vilfríd, mnich, držící pevně korouhev svatého Michaela.

Tak jeli stále vpřed a zvony kostelů oznamovaly Zmrtvýchvstání. Spontánně začali zpívat starou bitevní píseň. Zněla tak silně, že se i země chvěla:

*Ó neporazitelný, silný hrdino,
veď vojsko do boje,
svatý Michaeli!*

Na Bílou sobotu přijal Heřman Josef ještě při plném vědomí Tělo Páně. Z jeho očí zářila velká radost. „Obzvlášť mi přirostl k srdci tento den, sobota bílých rouch,“ řekl knězi poté, co se pomodlil modlitbu na poděkování. „Tím dnem se line předzvěst věčného života. Ale tento den zabarví mnoho bílých oděvů do krvava. Sestra smrt brousí kosu. Ale v nebi jsou připravena roucha bělejší než sníh. Dej mi můj růženec, bratře Josefe! Chci uplést Matce Boží věnec z bílých růží.“

U Wahlstattu, malé vesnice u Lehniče, se v tu hodinu srazila vojska Mongolů a Němců. Němci bojovali proti pětinásobné přesile s odvahou, s velkou odvahou, která vyvěrá z víry. Korouhve svatého Michaela vyletěly vzhůru. Statečný slezský vé-

XXIV. PĚŠÍ POUŤ NA POSVÁTÝ VELEHRAD 19. 8. – 24. 8. 2024

Putujeme: 1) Na poděkování svatým Cyrilu a Metoději, s prosbou, aby jejich dědictví opravdu žilo, za církev a vlast, rodiny, mládež a děti a nemocné;

2) na poděkování za překonání překážek s prosbou o další Boží ochranu a ZA MÍR.

Duchovní téma pouti: sestera základních pravd.

PŘÍPRAVNÉ ETAPY – neděle 18. 8.: 1. proud má v 16 hodin sraz u Cyrilometodějské lípy mezi Sirákovem a Újezdem na hranicích diecézí, evropském rozvodí a historické hranici Čech a Moravy, putujeme do Nového Veselí, další přípravná etapa: Radešínská Svratka – Vítochov.

Pondělí 19. 8.: 1. proud – v 8 hodin z kostela sv. Václava v Novém Veselí přes Kotlasy a Ostrov a v 15:15 hodin je mše svatá v Netíně a se zastávkou u sv. Zdislavy v Lavičkách dojdeme do Velkého Meziříčí;

2. proud – v 15 hodin z Vranova nad Dyjí do Znojma;

3. proud – z Vítochova – v 11:30 hodin;

4. proud – z Nedvědice z kostela sv. Kunhuty v 9 hodin;

5. proud – ze Sebranic u Litomyšle;

6. a nejstarší proud z Levého Hradce začíná v pondělí 19. 8. v Doubravici nad Svitavou na nádraží ČD v 9:16 hodin.

V úterý se pokračuje, během týdne se přidávají proudy z Olomouce, Skalice na Slovensku, Ratíškovice, v sobotu ráno z Uherského Brodu a Nedachlebice.

V sobotu 24. 8. se všechny ostatní proudy spojí a vycházejí v 7:30 hodin z Buchlovic a v 7:15 hodin z Boršic, v 8:45 z Tupes. Přijďte za námi.

Na Velehradě v bazilice v sobotu 24. 8. hned v 10:30 hodin bude MŠE SVATÁ, slouží P. MIROSLAV SUCHOMEL, předseda Matice velehradské, pak požehnání a rozloučení.

Po mši svaté obcerstvení a předávání poutnických křížů v nových ambitech, potom MOŽNOST PROHLÍDEK podzemí baziliky, výstavy na Infocentru a ve Stojanově gymnáziu.

Přihlášky: Mons. Jan Peňáz, <http://www.poutnik-jan.cz> • jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz • Mons. Jindřich Bartoš, jindrichbartos@seznam.cz.

voda byl všude a jeho stříbrný meč vyrýval krvavé památky do těl Tatarů. Všichni se bili jako lvi. Premonstrát již krvácel z mnoha ran. Ale zůstal v sedle a bojoval dál.

Byl večer. V klášteře Hoven klečely cisterciáčky u lůžka mnicha, který jim byl jako otec. Již dlouho měl Heřman Josef oči zavřené. Jeho dech byl slabý.

Tu steinfeldský mnich otevřel jasné oči. „Bratře Josefe,“ zašeptal, „řekni mi ještě jednou konec Písň bratra Slunce!“ A kněz začal říkat krásné verše, které bratr František zpíval v radosti i utrpení:

*Pochválen buď, můj Pane,
za naši sestru, tělesnou smrt,
které neunikne žádný
živý člověk!*

*Běda těm, kteří umírají
ve smrtelném hříchu!*

Heřman Josef s námahou vztáhl ruku a dokončil sám:

*Blaze ale těm,
kteří činí vůli Nejsvětějšího,
pro ty není druhá smrt
žádné zlo!*

Ticho bylo v noci u Lehnice. Bylo to ticho smrti nad bojištěm. Němečtí bojovníci se obětovali do posledního muže. Občas bylo ještě slyšet sténání umírajících, tu a tam výkřik: „Se svatým Michaellem pro Boha a říši!“

Mezi mrtvými ležel i Vilfríd. Jeho ruce ještě svíraly korouhev.

Kdesi mezi padlými hořely pochodně. Tam mezi zabíjícími seděla kněžna Hedvika. V náruči držela mrtvého syna. Ale v jejích očích nebyly slzy. Z dálky bylo slyšet kopyta koní Asiátů. Hrozné ztráty, které utrpěli, je zahnal zpět do ruských stepí. Hradba těch, kteří se obětovali, zastavila žlutou záplavu.

Hořícíma očima hleděl Heřman Josef na obraz trůnící Matky Boží.

„Pomoz mi k Bohu!“ prosil umírající. „Chórová mříž je zavřená. Dej mi ruku, Matko! Pomoz mi k tobě! Matko, ... podej mi ruku, vezmi mne ... do své náruče! V tobě ... je ... život!“

Heřman Josef byl pohřben v klášteře Hoven. Později jej přenesli domů do Steinfeldu.

„Ukládáme k poslednímu odpočinku srdce, které žilo v tichu i v těchto divokých časech,“ řekl opat nad náhrobkem vrátivšího se. „Ale v tichu učinil velké věci, které může změřit jen jeden – Bůh. Případá mi,

jako by byl vrátným k nové době, která se všude probouzí, na prahu nového velkého století, ve kterém budou vládnout ti, kteří milují Marii, Matku Boží. Heřman Josef, mnich ze Steinfeldu, otevřel bránu ke století Naší milé paní.“

V téže chvíli stál před kolínským arcibiskupem Konrádem stavební mistr Gerhard. Velké plány rozestřel před arcibiskupem.

„To si troufnete postavit?“ zakotkal konečně.

„Ano, s Boží pomocí a vaší, milostivý pane!“ odpověděl Gerhard.

„To je dóm Matky Boží na Rýně,“ pokračoval arcibiskup.

„Dobře, stavíme ke cti Kolína... a ke cti Matky Boží...“ dokončil stavitel.

*Podle W. Hünermann: Hermann Josef,
der Mönch von Steinfeld. Verlag der
Buchgemeinde, Bonn 1939*

O mírnosti

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Mírnost je ctnost správné míry. V každé situaci jedná moudře, protože lidé, kteří jednají vždy poháněni impulsem nebo bujností, jsou nakonec nespolehliví. Lidé bez mírnosti jsou vždy nespolehliví. Ve světě, kde se tolik lidí chlubí tím, že říkají, co si myslí, mírný člověk si spíše myslí to, co říká. Rozumíte tomu rozdílu? Neříkat jen to, co mě napadne. Ne, spíše myslet na to, co mám říct. Nedává prázdné sliby, ale přijímá závazky v takové míře, aby je mohl splnit.

I s požitky jedná střídmy člověk s rozvahou. Volný průběh pudů a naprostá volnost udělená požitkům se nakonec obrátí proti nám samým a uvrhne nás do stavu nudy. Kolik lidí, kteří chtěli nenasytně vyzkoušet všechno, zjistilo, že jim všechno přestalo chutnat! Lepší je tedy hledat správnou míru: například dobré víno je lepší vychutnávat po malých doušcích než ho pozřít všechno najednou. Všichni to známe.

Mírný člověk umí dobře vážit a odhadovat slova. Přemýšlí o tom, co říká. Nedovolí, aby chvílka hněvu zničila vztahy a přátelství, které se pak dají jen obtížně obnovit. Zejména v rodinném životě, kde jsou nižší zábrany, všichni riskujeme, že neudržíme napětí, podráždění, hněv na uzdě. Je čas mluvit a čas mlčet, ale obojí vyžaduje správnou míru. A to platí pro mnoho věcí, jak pro bytí s druhými, tak pro bytí o samotě.

Pokud se mírný člověk umí ovládat, neznamená to, že ho vždy uvidíme s klidnou, usměvavou tváří. Někdy je skutečně nutné se rozčillit, ale vždy správným způsobem. Jedná se o toto: správná mí-

ra, správný způsob. Slovo výtky je někdy zdravější než kyselé, zaryté mlčení. Mírný člověk ví, že není nic nepříjemnějšího než opravovat druhého, ale také ví, že je to nutné: jinak by člověk dával volný průchod zlu. V určitých případech dokáže mírný člověk udržet extrémní pohromadě: potvrzuje absolutní zásady, hlásí se k nezpochybnitelným hodnotám, ale zároveň umí lidi pochopit a projevuje pro ně empatii.

Darem mírného člověka je tedy rovnováha, vlastnost stejně cenná jako vzácná. Všechno v našem světě vlastně „tlačí na pilu“. Naopak mírnost jde dobře dohromady s evangelijními postoji, jako je malost, rozvážnost, skrytost, tichost. Kdo je mírný, váží si úcty druhých, ale nečiní z ní jedině kritérium každého jednání a každého slova. Je citlivý, umí plakat a nestydí se za to, ale nepláče nad sebou. Poražený znovu povstává, vítězně se dokáže vrátit ke svému dřívějšímu skrytému životu. Nehledá potlesk, ale ví, že potřebuje druhé.

Bratři a sestry, není pravda, že mírnost činí člověka nudným a neradostným. Naopak, způsobuje, že člověk lépe vychutnává dobrou života: společné setkávání u stolu, laskavost některých přátelství, důvěru moudrých lidí, údiv nad krásou stvoření. Štěstí s umírněností je radost, která vzkvétá v srdci těch, kdo poznávají a oceňují to, co je v životě nejdůležitější. Prosme Hospodina, aby nám dal tento dar: dar zralosti, zralosti věku, citové zralosti, sociální zralosti. Dar mírnosti.

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)*

Pondělí 19. 8. 2024

6:05 Cesta k andělům: Jiří Sláma – historik **6:55** Albánie – Angelo **7:25** Sedm výprav Josefa Vágnera (2. díl): Ráj antilop **9:05** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh 100 km: Žďárské vrchy a jejich skalní útvary [P] **9:25** Ignác z Loyoly **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Harfa Noemova: A. Dvořák: Requiem, I. část **13:15** Duchovní krajina Novohradských hor: Pohří na Šumavě **14:00** Za obzorem: Organizace Otevřená OKNA **14:30** Noční univerzita: prof. Cyril Höschl – Neurobiologie úzkosti **16:05** Dokořán: S prof. Helenou Illnerovou **16:55** Začátek konce jaderných zbraní **18:00** Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany **18:05** Příběhy Starého zákona: Stvoření světa **18:15** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín a kouzelný flašinet **18:40** Žamboši na Mohelnickém dostavníku **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Vietnam **19:45** Přejeme si... **20:05** Lidé z cest: Eduard Kejnovský **21:05** Moudrost mnichů: Práva žen, práva matek **21:20** V pohorách po horách: Ruprechtický Špičák **21:30** Za obzorem: Teolog P. Josef Zvěřina – 110. výročí narození **22:05** S chutí přes práh: Učednice Božského Mistra v Brně **22:30** Cvrlikání (85. díl): Irena Budweiserová **23:40** Kulatý stůl: Jak stárnout bez předsudků **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 20. 8. 2024

6:05 Biblická studna: S Lukášem Klímov **7:10** Za žábami do Kamerunu **7:55** Koncert kapely Žalman a spol. aneb Žalman slaví sedmdesát **9:05** Dítě 31 **9:40** Outdoor Films s Michaelou Sládkovou: Potápění je můj život **11:10** Můj chrám: Pavel Svoboda, la Cathédrale de Strasbourg, Štrasburg **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Flešbky – Godzone podcast: Pavol Danko – Pomohlo mi Hnutí fokoláre **13:00** Milovat až do zapomnění **14:00** Za obzorem: Homesharing **14:35** Srdce pro Bangladéš **14:55** Muzikanti, hrajte: Dolníčácké slavnosti s tradiční jízdou králů v Hluku **16:00** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha – Radost z Boha **17:05** Když vyschnou studny **17:25** Turzovka **18:00** Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany **18:05** Příběhy Starého zákona: Neposlušnost prvňáčků **18:10** Bratr oheň: Žil jako Ježíš **18:40** Na křídlech andělů **19:05** Meditační kaple svatého Jana Pavla II. v Ústí nad Orlicí **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** ARTBITR – Kulturní magazín (79. díl): S Jerzy Stuhrem **19:45** Přejeme si... **20:05** Výpravy do divočiny: Rozumíme šimpanzům? **21:10** Moudrost mnichů: Recept na výchovu **21:25** Za obzorem: Homesharing **22:00** Má vlast: Synagoga Hranice II. **22:45** Když bolí duše: Poruchy příjmu potravy **23:50** V pohorách po horách: Tlšťá – Velká Fatra **0:05** Příběhy psané životem: Rozvody **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 21. 8. 2024

6:05 Cesta k andělům: Simona Postlerová – herečka **6:55** Grotesky Laurela a Hardyho: Není kuchař jako kuchař **7:20** Noční univerzita: prof. Cyril Höschl – Neurobiologie úzkosti **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Zachraňme kostely: Kostel sv. Barbory v Manětíně **10:20** Pod lampou s Alexandrem Dulebou: 21. srpen aneb Proč Rusko opakovaně okupuje sousedy **11:25** ARTBITR – Kulturní magazín (42. díl): S Tomášem Halíkem a Anselmem Grünem **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kostela Narození Panny Marie, Želiv [L] **12:50** Lidé

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

z cest: Eduard Kejnovský **14:00** Za obzorem: Alfred Strejček – život herce **14:35** Kdo vyskočí, ten je chlap!: Rožnovské slavnosti 2023 **16:25** Jak potkávat svět: S Martou Kubišovou **18:00** Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany **18:05** Příběhy Starého zákona: Kain a Ábel **18:11** Noemova Archa **19:00** V pohorách po horách: Křížové kameny v okolí Polné **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Respekt nadevše **19:40** 740ročné Poniky [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Michaelem Kocábem **20:55** Přešel jsem hranici **21:55** 21. srpen 1968 – 55 let poté **23:00** Noční univerzita: P. Michal Zamkovský – Zůstaňte v mé lásce **23:55** Generální audience papeže Františka **0:15** Danica a její příběhy **0:45** Zachránci hadů na Bali **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 22. 8. 2024

6:05 Biblická studna **7:05** Ghana – Naděje za mířezemi **7:35** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: LIDOVĚK Matěje Metoděje Štrunce **9:05** Když bolí tělo: Rehabilitace **10:10** Grófská obec Gbelany **10:40** Cesta k pěstounství: Pěstounská péče na přechodnou dobu **10:45** Velehrad v době nesvobody **11:05** Salesiánské dílo v Rumunsku a v Moldavské republice **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kostela Narození Panny Marie, Želiv [L] **12:45** Bach trochu jinak **14:00** Za obzorem: Sam Childers alias Kazatel Kalašnikov **14:30** Generální audience papeže Františka **14:50** Místa spojená se sv. Františkem Saleským a jeho poselství **15:15** Hlubinami vesmíru s dr. Martinem Jelínkem: Čerenkovovo záření a detekce gama **16:00** Otec Ivan **16:25** Kulatý stůl: Proč číst? **18:00** Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany **18:05** Příběhy Starého zákona: Noe a potopa světa **18:15** Cirkus Noeland (18. díl): Roberto, Kekulín a dvě sestry **18:40** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Rakousko – údolí Dyje **18:45** Zebra bez hřívy **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** ARTBITR – Kulturní magazín: Tipy osobností na prázdninovou četbu **19:45** Přejeme si... **20:05** Stvořil Bůh ratolest: Koncert a povídání věnované osobnosti Karla Kryla **21:25** Za obzorem: Sam Childers alias Kazatel Kalašnikov **22:00** Dokořán: S Tomášem Czerninem **22:50** Klapka: S Josefem Novotným **0:00** Poušť chřestýšů **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 23. 8. 2024

6:05 Cesta k andělům: Alena Povolná – překladatelka **6:55** Kaplani naděje: Ondřej Doskočil a Ludmila Michalová Mikšíková **7:10** Na startu: S hudebníkem Jakubem Tichým **7:35** Hrdinové víry (3. díl): Arciopat Anastáz Opasek **8:35** Zahrada písničkářů: Pavel Pokorný **9:05** Lidé z cest: Eduard Kejnovský **10:05** Dospívání ve zpívání: Slavíme 18 let televize Noe **10:45** Trendy ochrany přírody **11:15** Můj chrám: Jana Vohralíková, Budislav u Litomyšle, kostel Boží lásky **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kostela Narození Panny Marie,

Želiv [L] **12:50** Návrat orla skalního do české přírody **13:20** Blízko nebe **14:00** Za obzorem: 25. výročí úmrtí Anastáze Opaska [P] **14:35** Jak potkávat svět: S Milošem Štědroněm **16:00** Výpravy do divočiny: Ukradená divočina **17:05** Krajina pro motýly **17:25** S Bohem podél Rio Marafón **18:00** Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany **18:05** Příběhy Starého zákona: Babylonská věž **18:12** Ztracená ovečka **18:20** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh 65 km: Údolí Oslavy **18:45** Rura na Folkových prázdninách **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Hrdinové všedních dnů **19:45** Přejeme si... **20:05** Benefiční koncert pro neziskovou organizaci Na počátku: Brno, KD Rubín **22:10** Za obzorem: 25. výročí úmrtí Anastáze Opaska **22:40** Poletuchy: Na skok do Trenčína **23:20** V pohorách po horách: Ztracenec – Javorníky **23:35** Outdoor Films: S Arnoštem Vašíčkem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 24. 8. 2024

6:05 Biblická studna: S Viktorem Berem **7:10** Do varu s Maxem Kašparů: Křesťan a média **7:25** Modlitba ve skle **7:50** Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany **7:55** Bratr oheň: Žil jako Ježíš **8:20** Cirkus Noeland (16. díl): Roberto, Kekulín a lupič Cukrouš **8:45** Otec Pio **10:25** Nicu **11:25** ARTBITR – Kulturní magazín: Baroko v Bavorsku a v Čechách **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Mše svatá z kostela Narození Panny Marie, Želiv [L] **12:50** Můj chrám: Naďa Urbánková, Želivský klášter **13:10** Stvořil Bůh ratolest: Koncert a povídání věnované osobnosti Karla Kryla **14:40** Na startu: S Terezou Slánskou **15:00** Naši – osobnosti lidové kultury – Míla Brtník **15:15** Otazníky kolem Jana Nepomuckého **15:45** Odkaz předků (5. díl): Stará Voda **16:05** Zpěváčci: MFF Strážnice 2022 **17:45** Sedm výprav Josefa Vágnera (3. díl): Mezi zebry **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Moudrost mnichů: Jak žít po ztrátě někoho blízkého **19:45** Přejeme si... **20:05** Interview s Bohem **21:40** Dobrodružství před kamerou **22:35** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **23:35** S chutí přes práh: Misionáři obláti v Dolní Bělé **0:00** Magazín Mary's Meals **0:25** Jsi krásná – Příběh Em **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 25. 8. 2024

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála **6:55** Průplav Božího přání **7:35** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vzdáleným nablízku **8:05** Jak potkávat svět: Sourozenci Klánští **9:30** Poutníci času: S Janem Benešem **10:00** Mše svatá: Sv. Hostýn, bazilika Nanebevzetí Panny Marie [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Svatého otce Františka [L] **12:25** Dobrodružství před kamerou **13:20** Můj chrám: Jiří Pavlica, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a svatého Cyrila a Metoděje na Velehradě **13:55** Muzikanti, hrajte: Nivničanka **15:00** Yvonne Aimée **16:00** Interview s Bohem **17:35** V pohorách po horách: Vítkovská vrchovina – Nizký Jeseník **18:00** Sedmihlásky: Vínečko bílé **18:05** Cirkus Noeland (18. díl): Roberto, Kekulín a dvě sestry **18:30** Bratr oheň: Vánoce v Grecciu **18:55** Strýček Emu: Prázdniny **19:07** Na elektrokole na st. hrad Liptov **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Óda na radost **19:45** Přejeme si... **20:05** Farmář a jeho princ **21:30** Benefiční koncert: Bazilika Nanebevzetí Panny Marie, Svatý Hostýn **23:20** Přesah: O Bohumilu Hrabalovi **0:10** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:25** Příběhy psané životem: Se střízlivou hlavou **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 19. 8. o 20:30 hod.: Duša

Divák sa spolu s hlavnými postavami ocitne v pohrebničtve, ktoré riadi chladný majiteľ Laco. Do tohto prostredia prichádza Helga s túžbou vyrovnáť sa so smrťou svojej sestry.

Utorok 20. 8. o 18:25 hod.: vKontexte (Totalitné režimy)

24. jún je dňom, kedy si na Slovensku pripomíname Deň pamiatky obetí komunistického režimu. Historik František Neupauer v relácii vKontexte priblíži znaky totalitných režimov a vysvetlí, prečo je dôležité o nich hovoriť.

Streda 21. 8. o 18:20 hod.: Fungujúca a stabilná rodina

Ako pomôcť rodinám, aby sa ich deti nedostali do "detského domova". Potreba budovania regionálnych centier na obnovu rodiny.

Štvrtok 22. 8. o 20:00 hod.: Majster skratiek

Miniportrét výtvarníka Jozefa Vydrnára z Dubnice nad Váhom.

Piatok 23. 8. o 17:00 hod.: Životopis sv. Františka podľa Giotta

V hornom kostole baziliky sv. Františka sa nám zachovali veľmi vzácne Giottove fresky, vyobrazujúce celý Františkov život. Z dokumentu sa dozvieme nie len o rôznych situáciách zo života sv. Františka, ale nahliadneme aj do zmyšľania stredovekého človeka a do jeho prežívania viery.

Sobota 24. 8. o 20:30 hod.: Vlk prezlečený za baránka

Ako ovplyvnilo a naďalej ovplyvňuje marxistické učenie sociálnu prácu i politiku v USA, sa dozvieme v strhujúcom dokumente, v ktorom sa historické dianie spája s výrokmi Panny Márie.

Nedeľa 25. 8. o 20:40 hod.: Benedikt XVI. – Emeritný pápež

V dokumente sa dozvieme podrobnejšie o Benediktových reformách, vzťahu k ľuďom, k Cirkvi a k Ježišovi.

CINELUX – sobota 24. 8. 2024: Návrat Don Camilla

Don Camillo odchádza do exilu, do zapadnutej horskej dedinky. Mestečko sa zmieta v rôznych problémoch. Pomôcť si nevie ani Pepone a musí sa vydať za svojím úhlavným nepriateľom.

Liturgická čtení

Nedeľa 18. 8. – 20. nedeľa

v mezidobí

1. čt.: Pr 9,1–6

Ž 34(33),2–3.10–11.12–13.14–15

Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)

2. čt.: Ef 5,15–20

Ev.: Jan 6,51–58

Pondělí 19. 8. – nezávazná

památka sv. Jana Eudese

1. čt.: Ez 24,15–24

Dt 32,18–19.20.21

Odp.: 18a (*Opustil jsi Boha, který tě zplodil.*)

Ev.: Mt 19,16–22

Úterý 20. 8. – památka

sv. Bernarda

1. čt.: Ez 28,1–10

Dt 32,26–27ab.27cd–28.30.

35cd–36ab

Odp.: 39c (*Já usmrcuji a já oživuji.*)

Ev.: Mt 19,23–30

Středa 21. 8. – památka sv. Pia X.

1. čt.: Ez 34,1–11

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Mt 20,1–16

Čtvrtek 22. 8. – památka Panny

Marie Královny

1. čt.: Ez 36,23–28

Ž 51(50),12–13.14–15.18–19

Odp.: Ez 36,25 (*Pokropím vás očistnou vodou a budete čisti od všech svých nečistot.*)

Ev.: Mt 22,1–14

Pátek 23. 8. – nezávazná

památka sv. Růženy z Limy

1. čt.: Ez 37,1–14

Ž 107(106),2–3.4–5.6–7.8–9

Odp.: 1 (*Oslavujte Hospodina, jeho milosrdenství trvá navěky.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 22,34–40

Sobota 24. 8. – svátek

sv. Bartoloměje

1. čt.: Zj 21,9b–14

Ž 145(144),10–11.12–13ab.17–18

Odp.: srov. 12 (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)

Ev.: Jan 1,45–51

BREVIÁŘ PRO LAIKY

17. – 24. SRPNA 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 8.		PO 19. 8.		ÚT 20. 8.		ST 21. 8.		ČT 22. 8.		PÁ 23. 8.		SO 24. 8.	
Antifona	1136	1262	1150	1278	1734	1953	1722	1941	1478	1664	1213	1346	1673	1892
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	783	881	784	883	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1734	1953	1723	1941	1479	1665	1213	1346	1481	1667
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1674	1893
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	813	914
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1735	1954	1724	1942	1654	1871	1217	1351	1674	1894
Antifona k Zach. kantiku	711	802	1155	1284	1477	1663	1724	1943	1479	1665	1218	1351	1675	1894
Prosby	1140	1268	1155	1284	1724	1943	1724	1943	1655	1872	1218	1351	1675	1894
Závěrečná modlitba	711	802	1476	1662	1477	1663	1478	1664	1479	1665	1480	1666	1482	1668
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	792	890
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1676	1895
Závěrečná modlitba	711	802	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1482	1668
Nešpory:														
	SO 17. 8.													
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1736	1955	1727	1946	1660	1877	1223	1358
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1737	1956	1730	1949	1663	1880	1226	1361
Ant. ke kant. P. M.	710	801	711	802	1164	1294	1477	1663	1731	1950	1479	1666	1227	1361
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1731	1950	1731	1950	1664	1881	1227	1362
Záv. modlitba	711	802	711	802	1476	1662	1477	1663	1478	1664	1479	1665	1480	1666
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

TÝDENNÍ STOLNÍ KALENDÁŘE S CÍRKEVNÍM A OBČANSKÝM KALENDÁRIEM NA ROK 2025

KŘEŠŤANSKÁ MÉDIA • S TEXTY VLADIMÍRA ZÁLESKÉHO

Fotografie Lubomír Pospíšil, Jana Podhorská, Václav Trmač, Jarka Herzánová, Cesta

Kalendář obsahuje reklamní okénka těchto médií: Cesta, Katolický týdeník, Televize Noe, Radio Proglas, DUHA, Tarsicius, IN!, Nezbeda, Immaculata, eshop.cirkev.cz, Matice cyrilometodějská, spolek.

Cesta • Kroužková vazba, 230x160 mm, 79 Kč

KATOLICKÝ KALENDÁŘ S CITÁTY SVATÝCH

Svatí jsou skvělým průvodcem pro každý týden v roce...

*Sypták
Kroužková vazba,
230x138 mm, 79 Kč*

SLOVO NA CESTU

S texty Mons. Mgr. Pavla Posáda, pomocného – světícího biskupa českobudějovického

Biskup Pavel Posád a jeho hluboké duchovní myšlenky – to nerozlučně patří k sobě v tomto již tradičním kalendáři.

Sypták • Kroužková vazba, 230x138 mm, 79 Kč

POUTNÍ MÍSTA

V kalendáři najdete fotografie poutních míst nejen z ČR, ale i z jiných zemí světa.

*Sypták
Kroužková vazba,
230x138 mm, 79 Kč*

MARIÁNSKÁ POUTNÍ MÍSTA

V tomto kalendáři jsou fotografie mariánských poutních míst Čech, Moravy a Slezska.

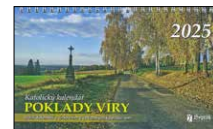
*Sypták
Kroužková vazba,
230x138 mm, 79 Kč*

POKLADY VÍRY

S texty z katechismu katolického náboženství ThDr. Františka kard. Tomáška

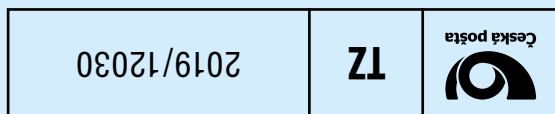
Kardinál, který v době komunistické totality byl oporou katolické církve v Československu. Jeho katechismus sestavený formou otázek a odpovědí je znám i dnes a z jeho bohatství čerpá i tento kalendář.

*Sypták • Kroužková vazba,
230x138 mm, 79 Kč*

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.